

IV студентъ:

Евгени, тази Сврака съвсемъ те изсуши.

II студентъ:

Той мене изсуши, а него Деспина,
че снощи тя съ други за Враца замина.

IV студентъ:

Момитъ ни разума взеха и дума
не може за друго човѣкъ да продума.
Ужъ Ботевъ ще славимъ, а все край политъ
се времъ и искрятъ ни искри отъ очитъ.

ТРЕТА КАРТИНА

Звънецътъ удари и ето го влака,
натъпканъ подобно сардела, протака.
„Ура“ и възторзи просичатъ безкрая. . .
Просторътъ на макъ и пшеница ухае.
Остава далече Софийската гара
и глъхне въ полето овчарска цафара. . .
Мѣнятъ се картини, тъй чудни и близки,
и радостъ на шепи въ сърдцата се плиска.

ЧЕТВЪРТА КАРТИНА

На Враца — на гарата — хиляди чакатъ
и ето го иде — пристига и влакътъ.
Отъ влака не слизатъ, а, сякашъ, потича
лихъ бързей отъ хора и всичко се стича
нататъкъ къмъ Враца... За хора и пѣсни
градътъ и площадитъ вече сж тѣсни.

ПЕТА КАРТИНА

Надъ Враца въ зигзаги се виятъ пжтеки
и чезнатъ нагоре въ Балкана — и всѣка
тревица и всѣки бодилъ или камъкъ.